

hvem de staar med Forsikringspligt. Det gælder i alt Fald et overordentlig stort Antal indenfor Landbruget. Imidlertid er jo Pengenes Værdi sunket saa meget, at det forekommer mig, at naar man skal stille Arbejderne paa nogenlunde samme Fod med Hensyn til Forsikring som før, er en Forhøjelse ganske paakrævet og nødvendig. Da vi imidlertid staar overfor en saa usikker Fremtid — i adskillige Tilfælde maa vi sige, at de forøgede Udgifter har vi faaet som sikre, men hvorledes Tiden vil udvikle sig økonomisk, ved ingen —, forekommer det mig, at det vil være rigtigt i Loven at indsætte en Bestemmelse om, at den i Løbet af et kort Aaremaal skal revideres. Jeg vil altsaa foreslaa, at en saadan Bestemmelse indsættes.

Jeg vil, naar første Behandling er sluttet, tillade mig at foreslaa, at Lovforslaget henvises til Behandling i et Udvalg. Jeg kan tilsiige mit Partis Bistand til en velvillig Behandling.

L. D. Rasmussen: Ved Revisionen af Ulykkesforsikringsloven i 1915 skete der meget store og gennemgribende Forandringer i den daværende Lovgivning. Rammerne blev udvidet i ganske overordentlig høj Grad, idet de kom til at omfatte ca. dobbelt saa mange Arbejdere, som der hidtil havde hørt ind under Loven. De Forslag, der nu foreligger, er blevet nødvendiggjort af hele den Udvikling, som har fundet Sted i den senere Tid, Dyr-tiden og den dermed følgende Stigning af Lønninger og Arbejdsindtægter. Dagpen-gene foreslaas forhøjet fra 4½ til 6 Kr., en Forhøjelse, som jeg finder ganske rimelig — mindre bør den i alt Fald paa ingen Maade være —, Erstatningen ved Dødsfald forhøjes fra 6 000 til 12 000 Kr., en Forhøjelse, som jo ogsaa staar i et vist Forhold til de forhøjede Arbejdslønninger, og endelig forhøjes Invaliditetsgodtgørelsens Maksimum — den forhøjes for øvrigt over det hele, men jeg tager her særlig Sigte paa Maksimum — fra 12 000 til 24 000 Kr. Ogsaa dette maa betragtes som en naturlig Forhøjelse, idet man nu maa regne med, at der ved fuld Invaliditet maa gives en større Erstatning for den tabte Arbejdsevne og dermed tabte Arbejdsfortjeneste. Det foreslaas, at Indtægtsgrænsen for Arbejdsgivere, der kan tegne frivillig Forsikring med Statstilskud, forhøjes fra henholdsvis 1 200, 1 500 og 1 800 Kr. til 1 800, 2 100 og 2 400 Kr., og disse Grænser kan jo da i alt Fald paa ingen Maade siges at være for høje; tværtimod, skulde

der være Tale om noget, er de snarere satte for lavt end for højt. Alle disse Ændringer er det altsaa en Nødvendighed at foretage nu; det er en Nødvendighed som Følge af de Prisstigninger, der har fundet Sted gennem de senere Aaringer.

Ligeledes finder jeg det naturligt, at Indstillingsretten ved Valget af Arbejderrepræsentant til Arbejderforsikrings-Raadets Landbrugsafdeling foregaar fra Tyende- og Landarbejderforbundets Side. Jeg beklager, at det ærede Medlem, som talte før, og som i øvrigt stillede sig saa velvilligt og forstaaende overfor alle disse Ændringer, paa dette Punkt ikke syntes, at det var den rigtige Vej at gaa. Men det ærede Medlem maa erindre, at hele Udviklingen af denne Lovgivning netop er gaaet i den Retning, at Arbejderne og deres Organisationer har været den ene Part af dem, der skulde afgøre disse Ulykkesforsikringssspørgsmaal, og derfor finder jeg det naturligt, at det nu bliver Tyende- og Landarbejderforbundet, der indtræder som den udpegede Part, ligesom det er de samvirkende Fagforbund, og ligesom det er Arbejdsgiver- og Mesterforeningerne paa deres Side; derved holdes den Udviklingslinie, der hidtil har været paa dette Lovgivningsomraade. Jeg haaber ogsaa, det skal lykkes i Udvalget at blive enig paa dette Omraade.

Medens jeg vil anbefale de Ændringer i § 8 til § 36, der skaber større Klarhed, vil jeg dog gerne sige, at de skal dog vist overvejes adskiltigt, forinden man gaar med til de Ændringer, der er foreslaaede. Det, der var Udvalgets Opgave, og som det betragtede som sin Opgave, da Loven var til Revision sidst, var dette, at der skulde være sikret enhver, der paa Forsørgelsesomraadet stod i Afhængighedsforhold til den paagældende tilskadekomne, en Erstatning, naar vedkommende ved Ulykkestilfælde afgik ved Døden. Dette skulde sikres i alle Nuancer; vi vilde ikke skelne mellem Ægtehustruen, der levede i Samliv med sin Mand, og den Hustru, der var separeret fra Manden, eller hvis Ægteskab med Manden var fuldstændig ophævet. De maatte efter vor Opfattelse have den samme Ret; thi i det ene Tilfælde forsørgede Manden direkte sin Hustru, i det andet Tilfælde paahvilede Forsørgelsespligten ham alligevel. Jeg er ikke helt sikker paa, at det vil være heldigt at foretage de i denne Retning gaaende Ændringer, der foreligger her i § 8, men man kan jo nok forhandle derom.

Derimod er, synes jeg, det Ændrings-